

Pescarul și nevasta lui

A fost o dată ca niciodată un pescar, care locuia cu nevastă-sa într-un bordei dărăpănat de pe țărmul mării. Nevasta lui era o femeie înfumurată și mereu nemulțumită. Zi de zi se văita, pentru viața sărăcăcioasă și plină de lipsuri, pe care o duceau.

Într-o bună zi, pescarul își aruncă undița în apă, nădăjduind să prindă cât mai mult pește. Trecu o bună bucată de vreme când, deodată, se petrecu o minune: prinse un pește de care nu mai văzuse până acum, era poleit cu aur. Peștele, cu glas de om, îi ceru să-l lase în viață. Pescarul, fiind un om milostiv, îi cruță viața, lăsându-l să se întoarcă în mare.

Pescarul se întoarce acasă cu torba goală și nevastă-sa îl dojeni aspru. El îi povestește întâmplarea ciudată de care a avut parte.

– Ai cruțat viața peștelui de aur și n-ai cerut nimic în schimb?
se răsti nevastă-sa.

– Nu, răspunse pescarul. Ce ar trebui să-i cer?

– Vai, că greu de cap mai ești! Puteai să ceri o căsuță pentru noi, cât să mai trăim în cocioaba asta? Du-te și cere-i chiar acum!

Pescarul porni spre mare. Când ajunse pe țărm, îl strigă pe peștișor. Acesta apăru imediat și pescarul îi vorbi:

– Dragă peștișor, te rog să îndeplinești dorința soției mele! S-a săturat să locuiască într-o cocioabă, vrea o casă mai frumoasă.

– Poți să te întorci la soția ta. Are deja o casă frumoasă! zise peștișorul și dispăru în valurile mării.

